

Fiskerierne, jfr. Fiskerivedtægterne, Lovgivningen om Trawlfiskeri, om Fangstens Behandling i Land o. s. v.

Som Eksempel paa Begrænsningen af Nydelsen af Rettigheder — en Begrænsning, som Statsundersaatte maa adlyde — kan nævnes det ubetingede Forbud mod Trawlfiskeri paa islandsk Søterritorium. Samme Begrænsning maa ogsaa danske Undersaatte adlyde, thi de har ikke større Ret end islandske Undersaatte, men netop lige Ret, jfr. § 6, 3die Stykke, „ad jöfnu“, i den danske Tekst „lige Grad“.

I Bestemmelsen i § 6, 4de Stykke, om lige Rettigheder for Skibene er Meningen den, at danske Skibe paa Island og islandske Skibe i Danmark betaler f. Eks. lige store Havneafgifter, Fyrafgifter o. s. v. Den Slags Bestemmelser er ikke uden Eksempler i Overenskomster mellem Stater.

§ 6, 5te Stykke, har samme Slags Bestemmelser som mange andre Overenskomster mellem Stater. Af dette Stykke følger, at hvis vi f. Eks. lovede en anden Stat end Danmark Toldfrihed for en Vare udført der fra og her til, saa har den danske Stat Ret til, at den samme Vare ogsaa blev toldfri, hvis den udførtes fra Danmark her til. Det samme gælder om islandske Varer udførte til Danmark. Dette Stykke indeholder i almindelige Ord den Bestemmelse, at hver af Staterne begunstiger hinanden angaaende Varer, Produkter og Frembringelser, saaledes at dens Ret i denne Henseende ikke bliver mindre end nogen anden Stats.

De Mænd, som anser vor Suverænitetsanerkendelse for at være for dyrt købt, navnlig paa Grund af § 6, som her er nu forklaret, vil anse den saa skadelig for vore Næringsveje og Finansanliggender, at den gør Suveræniteten ubrugbar. Derfor er det rigtigt at betragte, hvorvidt den Skade var blevet mindre, hvis man ikke havde afsluttet denne Overenskomst. Der var to Veje, hvis der ikke var blevet noget af Overenskomsten: Enten havde det ført til Adskillelse mellem Landene, eller ogsaa var alt blevet ved det gamle. Vi kan tænke os, at vi havde erklæret Adskillelse fra Danmark og faaet Anerkendelse hos andre Stater. I saa Tilfælde vilde denne Ydelse af Rettigheder have vist sig at være unødvendig fra vor Side, hvis de, som da anerkendte os, ikke havde sat os Betingelser, som ikke var gunstigere. Men hvis nu alt var blevet ved det samme som nu, saa kan vi anse denne Ordning for heldig, thi i saa Fald havde Danskerne haft alle disse Rettigheder paa ubestemt Tid, medens vi ikke fik nogen i Stedet. Og hvis der truer os en stor Fare af disse Bestemmelser, skønt vi er en suveræn Stat og kan sætte os de Love til Beskyttelse, som er tilstrækkelige for os, og det tillader Overenskomsten, saa vilde Faren være mange Gange større uden Suveræniteten. Thi i saa Tilfælde vilde vi have faaet Nægtelser af Love i Stedet for som nu, d. v. s. efter Forslaget er vedtaget, thi da er vi suveræne, hvad Lovgivningen angaar. Derfor kan ingen dadle denne Foranstaltning undtagen de Mænd, som var bestemte paa hellere at skilles fra Danskerne end at yde dem nogen Begunstigelse. Men desuden paahviler der dem den Pligt at bevise, at Adskillelse havde været gennemførlig, og at det ikke havde kostet mindre at opnaa Anerkendelse.

Om § 7.

Angaaende denne er det nok at henvise til, hvad der siges om den i Afsnit II. og IV.

Om § 8.

Om denne henvises til Afsnit IV. og til Forhandlingsudvalgenes Bemærkninger om denne Paragraf og vor Bemærkning angaaende § 11.

Om §§ 9 og 10.

Herom henvises til Afsnit IV.

Om § 11.

Udvalget anser denne Artikel for god, da den viser, at den islandske Stat ikke har til Hensigt, at Forbundsstaten varetager dens Sager uden Betaling. Denne Paragraf omfatter dog ikke Omkostningerne ved Inspektionen paa Søterritoriet, thi den menes at være fuldt ud erstattet ved Bevillingen om Rettighederne i § 6, 3die Stk.

Om § 12.

Herom henvises til Afsnit II. og IV.